

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **B.A.**, státní příslušnost Irán, t.č. ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Asociací pro právní otázky imigrace se sídlem Praha 2, Moravská 9, P.O.BOX 16, proti žalované **Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, PO BOX 3, Frýdek-Místek, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2012 č.j. KRPT-111707/ČJ-2011-070022-SV, **o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2012 č.j. KRPT-111707/ČJ-2011-070022-SV, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že dne 7.11.2011 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla podle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 21.12.2011 žalovaná vydala

rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 3 citovaného zákona. Tímto rozhodnutím byla žalobci prodloužena doba zajištění o dalších 60 dnů, tj. celkem na 120 dnů. S ohledem na to, že v době zajištění se nepodařilo realizovat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, o které dosud nebylo rozhodnuto, rozhodla žalovaná s odkazem na § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o opětovném prodloužení doby zajištění.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalované vytýkal porušení ust. § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR ve spojení s článkem 15 odst. 1 a 4 tzv. Návratové směrnice, tedy směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a dále porušení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950. Toto porušení spatřoval žalobce v tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalované neexistoval v jeho případě reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu by mohlo dojít ještě v době zajištění, která nesmí přesáhnout 180 dnů. Pokračující zbavení osobní svobody, jejímž jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné. Doposud nebylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany a perspektiva vyhoštění žalobce ve lhůtě 180 dnů od počátku zajištění je proto nereálná. Žalobce dále v žalobě vytýkal žalované porušení ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR ve spojení s § 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 125 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců na území ČR.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření ze dne 5.4.2012 k podané žalobě uvedla, že zajištění žalobce bylo realizováno jejím rozhodnutím ze dne 7.11.2011 a 21.12.2011. Protože skutečnosti, pro které byl žalobce umístěn do ZZC Bělá – Jezová nepominuly, vydala žalovaná napadené rozhodnutí ze dne 27.2.2012 o prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů. Žalovaná odkázala na protokol sepsaný s žalobcem dne 6.11.2011, z něhož plyne, že žalobce vstoupil nelegálně v úkrytu kamiónu na území členského státu Evropské Unie bez dokladů a platného víza. Během řízení o správním vyhoštění měnil svou totožnost – datum narození i státní příslušnost. Žalovaná považuje délku prodloužení lhůty zajištění s ohledem na podmínky vstupu žalobce na území České republiky a procesní úkony spojené s ověřováním jeho totožnosti za adekvátní. Žalovaná nepovažuje rovněž vytýkaná porušení správního řádu uváděná v žalobě za důvodná.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, vycházel z listinných důkazů předložených žalovanou, a to z protokolu sepsaného s žalobcem dne 6.11.2011 č.j. KRPT-111707/ČJ-2011-070022-SV, stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 7.11.2011, sdělení o prohlášení o mezinárodní ochraně ze dne 22.11.2011, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 7.10.2011, rozhodnutí žalované o stanovení doby zajištění žalobce ze dne

7.11.2011 a ze dne 21.12.2011, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Současně krajský soud vycházel z rozsudku ze dne 3.2.2012 č.j. 58A 6/2012-14, kterým zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 21.12.2011. Při svém rozhodování vycházel krajský soud z uvedených listinných důkazů, které jsou podstatným obsahem správního spisu žalované, avšak který krajský soud k dispozici neměl, neboť do jeho rozsudku ze dne 3.2.2012 podal žalobce kasační stížnost.

Z obsahu shora citovaných listinných důkazů krajský soud zjistil, že žalobce podle protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 6.11.2011 uvedl, že přicestoval ilegálně do České republiky dne 4.11.2011 v úkrytu automobilu. Na území České republiky přicestoval bez cestovního pasu a platného víza. Poté, kdy si žalovaná vyžádala od Ministerstva vnitra ČR závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, vydala dne 7.11.2011 rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie v délce tří roků. Žalobce proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání a rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 15.11.2011. V tentýž den, tj. 7.11.2011 vydala žalovaná další rozhodnutí, jímž se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Z přípisu Ředitelství služby cizinecké policie, Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná, adresovaného žalované ze dne 22.11.2011 krajský soud zjistil, že žalobce dne 21.11.2011 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Dne 21.11.2011 pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění.

Žalobní námitka, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila v žalobě uvedená ustanovení zákona o pobytu cizinců na území ČR, Směrnice Evropského Parlamentu a Rady, resp. Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950, je nedůvodná. Obsahem správního spisu žalovaného vzal krajský soud za prokázáno, že žalobci, který vstoupil na území České republiky ilegálně bez cestovního dokladu a bez platného víza bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím žalované ze dne 7.11.2011 a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie v délce tří let. Současně dalším rozhodnutím žalované ze dne 7.11.2011 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 21.11.2011 vstoupil žalobce do řízení o udělení mezinárodní ochrany prohlášením učiněným téhož dne. Jestliže žalovaná žalobce zajistila a napadeným rozhodnutím dobu zajištění za účelem správního vyhoštění opětovně prodloužila, postupovala tak v souladu s ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v platném znění, podle kterého je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15-ti let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, a nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské Unie zákaz vstupu platný pro členské státy Evropské Unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle odst.

3 citovaného zákonného ustanovení, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V souladu s tím žalovaná dobu zajištění žalobce opětovně prodloužila o 60 dnů. Její postup rozhodně není v rozporu s ust. § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR, ani článkem 15 odst. 1 a 4 tzv. Návratové směrnice či článkem 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950. Krajský soud v této souvislosti dodává, že je zcela irrelevantní argument žalobce týkající se délky trvání řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k důvodům a délce prodloužení doby jeho zajištění. Stejně tak za nepodstatné považuje soud vytýkané porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí žalované je zcela jednoznačné, přezkoumatelné a zcela splňující podmínky citovaného ustanovení. Jak vyplývá z odůvodnění jejího žalobou napadeného rozhodnutí, učinila tak v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními a vycházela z toho, že i přes dosavadní zajištění žalobce nebylo realizováno jemu uložené správní vyhoštění, zejména proto, že vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Z uvedených důvodů krajský soud poté žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst.1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně, ve dvojím vyhotovení.

V Ostravě, dne 19.dubna 2012

JUDr. Petr Indráček
Samosoudce